

Rezultat dalekog izbačaja na iscijeđenom hot-spotu

Daleko ne mora biti

Često se dogodi da nakon izbačaja savršen sistem postane tek gužva najlona omotanog oko olovnice što se, uz malo truda i osnovnog znanja, vrlo lako može izbjeći

■ Napisao i snimio Boris Bulić

Potreba za dalekim izbačajima je u ribolovu s obale na mnogim mjestima sve izraženija. Najčešće se radi o poštama na kojima je riba pod pritiskom, tzv. *hot-spotovima* čije se koordinate u ribičkim krugovima prenose kao legenda od usta do uha. Rezultat je uglavnom poražavajući. Izvrsne pozicije koje su do jučer bile izdašne, preko noći postaju preplavljene nadobudnim *surferima*, *rockerima* i raznim inim tamaniteljima koji se najčešće ne zadovoljavaju ulovom jedne ili dvije ribe, već izlovljavaju dok mjesto ne presuši. No, nije samo

stvar u principima kojima se rukovode takvi ribolovci, već je dobrim dijelom problem i u samom broju ribolovaca koji opsjedaju takve razvikane pošte. U moru se gotovo neprestano nalazi mnoštvo raznoraznih sistema naješkanih crvima, lignjama, volcima, rakovima... Uz neprestano izvlačenje lovine i konstantnu buku na obali takvo se mjesto za nevjerojatno kratko vrijeme iz *hot-spot*a pretvori u *empty-spot*.

Na ničijoj zemlji

Pa iako je na takvim mjestima riba uglavnom desetko-

vana, jedan dio ribljeg fonda ipak ostaje. Riba koje prežive izlov postaju akademici i ne nasjedaju uvriježenim ribolovnim trikovima, a i one koje ništa nisu vidjele, već tuda samo prolaze, zbog akademskih krugova postaju oprezne, osjetljive i podozrive. Obali ne prilaze, a ponuđene ješke pažljivo zaobilaze.

Uron na takvim mjestima može donijeti mnoštvo korisnih podataka. Već se na prvi pogled može vidjeti da je dio podmorja, koji je u dometu većine ribolovaca, najčešće potpuno pust.

Ukoliko poneka riba i boravi na tom području 'ničije zemlje', ješku neće ni taknuti.

Prečesto sam imao prilike na tako prelovljenim terenima iz zaklona promatrati kako krupne podlanice stoje na metar od naješkane udice okrenute i zapiljene u ješku bez namjere da joj priđu, baš kao da ih od ješke dijeli staklo.

Riba koja je voljna gristi, a da je vrijedna pažnje, nalazi se na sigurnoj daljini i možemo je zamijetiti najčešće kao sjenu koja promiče na rubu vidnog polja. Nikakav brum ni živi mamac ne može natjerati preplašene ribe da se vrate u zonu prelova.

Jedini način da se dođe do ulova na takvim mjestima su daleki izbačaji kojima se može dosegnuti zona u kojoj se riba

Konektori za brzo spajanje

osjeća sigurnom.

Olovna sonda

Naravno, daljina izbačaja i potreba za samim dalekim izbačajima je u uskoj vezi s konfiguracijom ribolovnog terena. Daleki izbačaji nad kamenito hridinastim dnom nemaju baš nekog smisla, pogotovo ako se koriste skupi i komplicirani

sondiranje će otkriti i riblja skloništa poput otoka posidonije ili kakvog mini-braka što može biti od velike koristi pri određivanju mjesta zabačaja. Da biste sa sigurnošću mogli ocijeniti o kojoj se daljini radi, možete jednostavnim brojanjem okreta ručice odrediti daljinu na kojoj lovite, naravno, pod uvjetom da znate

zamršeno

predvezi. Količina ostavljenog materijala na dnu može ozbiljno ugroziti gušt koji bi se trebao ostvariti i osjetiti u ribolovu.

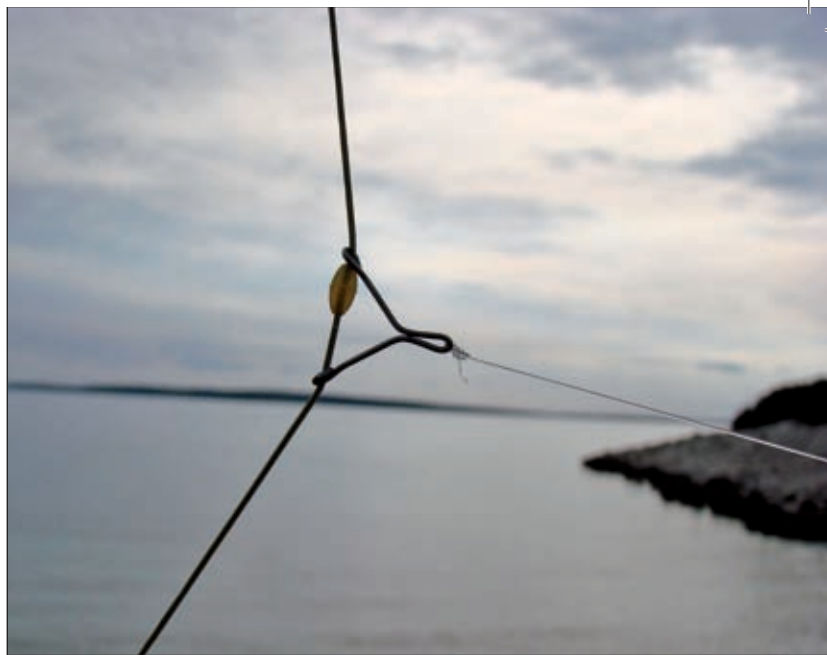
Stoga se dalekim izbačajima možemo baviti nad manjeviše ravnim dnima kakva su najčešće u nastavku pješčane, šljunkovite, muljevite ili ljušturaste obale na kojima zabačeni sistem može neko vrijeme ležati i čekati ribu te je, nakon eventualnog kvaćenja, i izvući bez zadjeva. Takva se dna ponekad ne mogu nazrijeti na prvi pogled pa ih je zato poželjno 'sondirati'. Dovoljno je ispucati olovnicu i laganim povlačenjem preko dna pogledom pratiti vrh štapa koji će otkriti sve neravnine i moguće zadjeve. Pored potencijalno opasnih mjesta, takvo

koliko strune vaša rola uvlači jednim okretom ručice.

A da biste pri svakom zabačaju bili sigurni da ste zabačili na isto mjesto, može vam pomoći marker, voodootporni flomaster kojim ćete obilježiti strunu uz kalem role nakon što ste sistem plasirali na željenu poziciju.

Osnovna montaža

Nakon što je dno pročitano, možemo pristupiti samom ribolovu. No problem s kojim se mnogi početnici, a nerijetko i prokušani majstori udice susreću je petljanje predveza oko osnove ili prama oko osnove predveza u zabačaju. Važnost ispravne montaže je neupitna jer je malo koristi od savršeno naješkane udice ko-

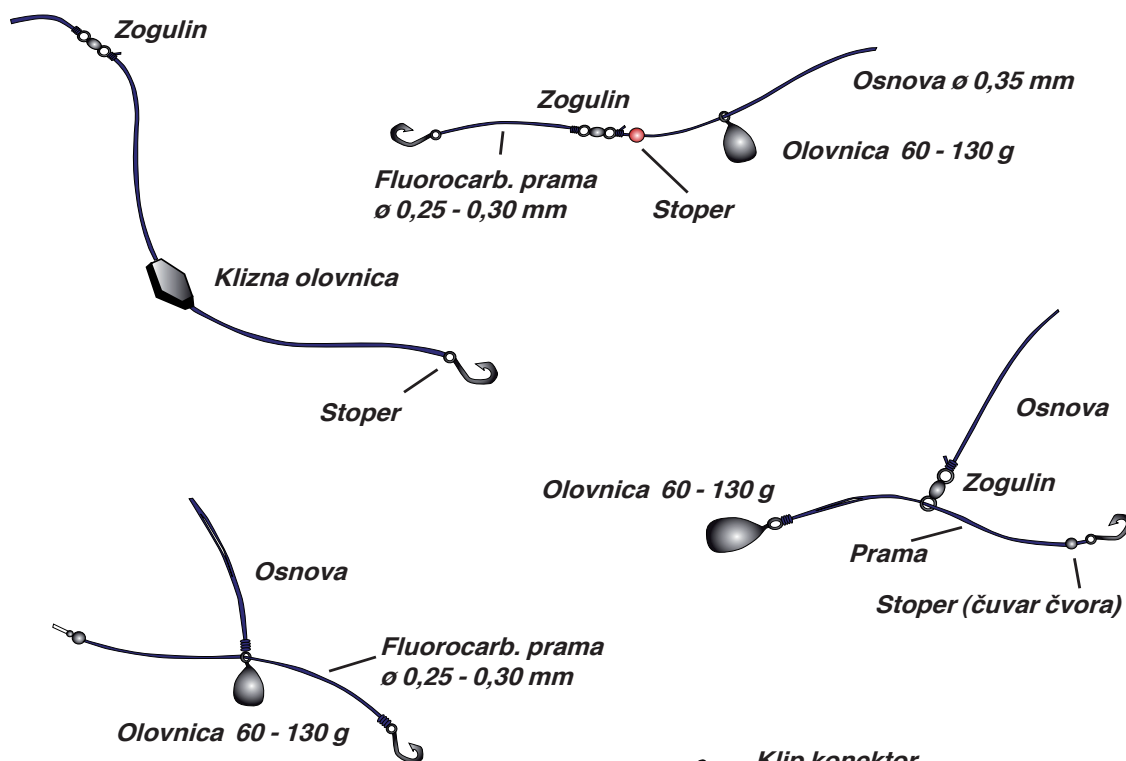
Banner - trokutasti spojnik

Jedna od tehnika za daleki izbačaj

ja se nalazi u gužvi najlona ili fluorokarbona. Najjednostavnija montaža je ona u kojoj klizna olovnicu leži do same udice, a slobodan hod ograničen je zogulinom postavljenim oko dva metra iznad olovnice. Pretpostavka je da takav sistem ne budi sumnju u ribe, pod uvjetom da olovnicu nije neprimodno obojana. Drugi,

gotovo jednako jednostavan i najčešće korišten sistem formira se tako da je olovnicu iznad zogulina, a prama treba biti od žilavog fluorokarbona koji će spriječiti omatanje prame oko osnove. Duljina prame ovisi o terenu, s tim da s povećanjem duljine raste i potencijalna opasnost od omatanja oko osnove. Tome se donekle

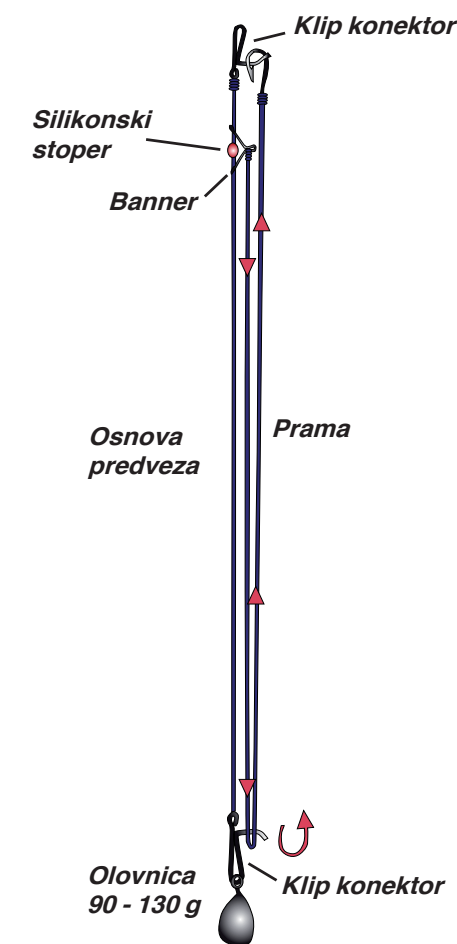
može doskočiti tako što se pri zabacivanju, u trenutku neposredno prije pada na površinu mora, sistem malo zategne čime se predvez ispravlja i pada ispred olovnice. Dok tone, cijeli sistem treba držati lagano nategnut čime se sprječava petljanje u tonjenju.

Korak dalje

Nešto sofisticiraniji sistem je onaj u kojem je prama klizna, provučena kroz oko zogulina vezanog na kraju osnove.

Na prami je na jednom kraju udica, dok je na drugom olovnica. Prilikom zabacivanja udica je na zogulinu, a olovnica na sigurnoj udaljenosti daleko ispred sistema. Nakon lijeganja na dno, strunu treba opustiti da bi riba mogla osjetiti mekoću i slobodu hoda koji je neophodan u ribolovu krupnijih plemenitaša.

Da bismo pri zabacivanju izbjegli zaglavlivanje čvora ili ušice udice u oku zogulina, potrebno je pri formiranju predveza uskladiti dimenzije ili jednostavno postaviti gumeni stoper neposredno iznad

udice. Varijacija na temu je montaža u kojoj se na kraj osnove vezuje klizna olovnica s integriranim zogulinom kroz čije se oko provlači prama kojoj je na jednom kraju udica,

a na drugom granični stoper. Ovaj sistem ne zahtijeva tako veliko popuštanje osnove kao prethodni. Poželjno je da se uz granični stoper postavi i manja sačmasta olovnica kao pro-

tuteža težini udice.

Najkompliciranija verzija

Jedan od najkompliciranijih sistema je preko klip-konektora. Kod ove montaže osnova završava omčom na koju se preko klip-konektora montira osnova predveza, najčešće tek neznatno kraća od duljine štapa, koja završava identičnim zrcalno vezanim klip-konektorom na koji se kači olovnica. Na osnovu predveza je navučen banner, trokutasti spojnik čiji se hod, odnosno pozicija određuje gumenim ili silikonskim stoperom smještenim između njegovih krakova.

Prama, koja može biti i dvostruko dulja od duljine štapa, vezuje se za istureni vrh banner-a te se razapinje između kukica klip-konektora. Potrebna napetost prame postiže se pomicanjem banner-a. Ovako nategnut sistem zabacuje se bez većih problema, a nakon što olovnica dotakne dno, prama zbog opuštenosti jednostavno klizne s klip-konektora. Tada je potrebno još samo privući sistem toliko da se prama potpuno ispravi.

Svi faktori

Sve su opisane montaže lovnice u većoj ili manjoj mjeri što ne ovisi samo o načinu same montaže, već i o mnoštvu drugih faktora kao što su način ješkanja, sam izbor ješke, konfiguracija terena, doba dana i godine, trenutni vremenski uvjeti, faza mjeseca...

Ipak, uz pretpostavku da su svi nabrojani i nenabrojani faktori zadovoljeni, ukoliko odaberete pravu montažu vaš se *empty-spot* lako pretvara u novi *hot-spot*. Nakon toga još samo treba izvući lovinu što nije uvijek jednostavan i rutinski postupak, no o tome ćete moći čitati u jednom od idućih brojeva. ☞